

Piktor-bál

Gulácsy mondja, mondja:
bolondos, furcsa népség...
magának mondja persze.

Raoul Dufy dobbant:
hol késik az a lovas
úttörőcsapat?
akinek nincs kék kalap
az sajnos kimarad a képről
mostantól
eget verő zöld fák
kék ég, piros házfal
hölgyek, urak
senki ne kímélje magát
elvégre vagy nyár van, vagy —
nyár van.

És vitorlás kirándulásra
hívjuk a vén Masacciót
a kvintetthez pedig
festek négy kottatartót —
három üres kotta
három piros hegedű —
jó szórakozás lesz!
Masaccio:
hol Van Gogh?

Barátaim, szól a
Darázskirály:
hol vannak az én barátaim?
mindig csak a
szoknyák, szentek, szoknyák
mindig ugyanaz az
angyalpiszok! — Blake úr!
Krisztus bakancsára esküszöm
hallja?
s még ez a hosszú fehér rékli
még ez is csupa tüske!

Kitör a balhé.
Masaccio se talál itt
Szent Péternek valót
Jézusnak valót
igazi szakállat
csuhásnak való szemeket
kobzos angyaloknak való
kobzot se
az utcák pedig
büdösek.
Hol Van Gogh?
Jön Chaim Soutine.
Székre ültet.
Férfiből, nőből
kilából isten —
marad egy karfa
vagy az se.
Rokonaink rokonainak
nekünk legyen mondva
abban a székben
megijedt az isten
csak mi nem. —
Itt áll Maria Lani
és nem szól semmit.

A bál végén
jön egy hírnök.
Marino Marini.
Jön tiszta pirosban
jön tiszta kékben
talál egy lovat
rápattan
soha többé le nem száll —
se asszonyért, se testvérért...
Ott éri minden vad üzenet
minden csoda, minden mámor
ott éri el az ajakzáró
ezüst holdfény a koponyáját.

